

Roj: **STSJ CAT 11287/2017 - ECLI: ES:TSJCAT:2017:11287**

Id Cendoj: **08019340012017107761**

Órgano: **Tribunal Superior de Justicia. Sala de lo Social**

Sede: **Barcelona**

Sección: **1**

Fecha: **22/12/2017**

Nº de Recurso: **5625/2017**

Nº de Resolución: **7779/2017**

Procedimiento: **Recurso de suplicación**

Ponente: **MATILDE ARAGO GASSIOT**

Tipo de Resolución: **Sentencia**

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA

CATALUNYA

SALA SOCIAL

NIG : 43148 - 44 - 4 - 2016 - 8023101

EL

Recurs de Suplicació: 5625/2017

IL LM. SR. JOSÉ QUETCUTI MIGUEL

IL LMA. SRA. MATILDE ARAGÓ GASSIOT

IL LMA. SRA. JUANA VERA MARTINEZ

Barcelona, 22 de desembre de 2017

La Sala Social del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, formada pels magistrats esmentats més amunt,

EN NOM DEL REI

ha dictat la següent

SENTÈNCIA NÚM. 7779/2017

En el recurs de suplicació interposat per Genaro a la sentència del Jutjat Social 2 Tarragona de data 4 de maig de 2017 , dictada en el procediment núm. 465/2016, en el qual s'ha recorregut contra la part Presspart Manufacturing, S.A., Fondo de Garantía Salarial i Ministerio Fiscal, ha actuat com a ponent Il lma. Sra. MATILDE ARAGÓ GASSIOT.

ANTECEDENTS DE FET

Primer. Va arribar al Jutjat Social esmentat una demanda sobre acomiadament disciplinari, la qual l'actor al.lega els fets i fonaments de dret que va considerar procedents i acabava demanant que es dictés una sentència d'acord amb el que es demanava. Admesa la demanda a tràmit i celebrat el judici, es va dictar la sentència en data 4 de maig de 2017 , que contenia la decisió següent:

" **FALLO:** Que **desestimando la demanda de despido** y de vulneración de derechos fundamentales formulada por Genaro , contra PRESSPART MANUFACTURING S.A debo declarar y declaro PROCEDENTE el despido de que fue objeto la parte actora el 19/05/2016 absolviendo a la demandada de los pedimentos contra ella formulados."

Segon. En aquesta sentència es declaran com a provats els fets següents:

" 1º) El Trabajador acredita en la Empresa las siguientes circunstancias profesionales: antigüedad desde el 16/02/2012, categoría de profesional de técnico de mantenimiento y salario bruto mensual de 2.257,26€ con inclusión de pagas extras, con contrato indefinido, siendo de aplicación el Convenio Colectivo de Industria química.

(Conformidad de las partes).

2º) El día 19/05/2016 la Empresa notificó al Trabajador carta de despido cuyo contenido íntegro obrante a los folios 21ª 23 de autos, se de por reproducido. (No controvertido).

3º) La Empresa detectó la sustracción de un ordenador portátil el 3/02/2016 de la sala de archivo dónde se encuentran diversos aparatos informáticos, documentos bancarios, aparatos electrónicos. Dicha sala tiene acceso restringido, pudiendo entrar entre otros los trabajadores de mantenimiento como el Trabajador.

(Conformidad de las partes, salvo sobre la detección de la sustracción del ordenador portátil que resulta de la testifical de Segismundo y Juan Pablo).

4º) La Empresa contrató los servicios de Juan Pablo detective privado el 9/02/2016 quién instaló una cámara oculta en la sala del archivo el 12/02/2016. (Testifical de Segismundo , Juan Pablo y documento 10 de la Empresa a los folios 135 a 158 de autos).

5º) La Empresa tiene instalado un sistema de videovigilancia de las instalaciones inscrito en el registro de la Agencia Española de Protección de Datos desde el 3/08/2011, código 2112153217, con la finalidad de videovigilancia de las instalaciones que afecta a los siguientes colectivos: empleados, clientes y usuarios, proveedores, representación legal y solicitantes. (Documento 6 de la Empresa a los folios 118 a 120 de autos).

La Empresa comunicó al Comité de Empresa la instalación de cámaras de seguridad en el aparcamiento por la realización de actos vandálicos el 27/02/2009.

(Documento 4 de la Empresa al folio 117 de autos).

La Empresa comunicó al Comité de Empresa la instalación de cámaras de seguridad en la sala de materia prima el 22/03/2010. (Documento 5 al folio 116 de autos).

En la Empresa existen carteles varios indicando la existencia de cámaras de videovigilancia. (Documento 7 de la Empresa y testifical de Gines y Obdulio).

6º) El día 25/03/2016 el Trabajador accedió a la sala de archivos sobre las 20:14, sin encender la luz y utilizando el teléfono móvil para orientarse dirigiendo la luz del móvil a todo la estancia, tras ello procedió a encender la luz y examinar el material, saliendo con una caja. En el Registro de intervenciones de dicho día, el Trabajador hizo constar que estaba realizando actividades de mantenimiento en otro sitio de la Empresa.

El día 10/04/2016 volvió a entrar en la sala de archivo a las 20:03, sin encender inicialmente la luz, utilizando el teléfono móvil, y tras cerrarse por dentro entró en la sala del servidor informático situado dentro de la sala de archivo, llevándose un surtido de cableado, en el registro de actividades hizo constar que se encontraba en otra parte de la Empresa.

(Documento 10 de la Empresa, grabación realizada incorporada al documento. Documentos 5 y 6 a los folios 129 y 130 de autos, y testifical de Juan Pablo).

Los trabajadores de mantenimiento entran en la sala de archivo para realizar actividades, pero en la sala del servidor informático únicamente de forma excepcional. (Testifical de Pedro Francisco).

7º) El 1/05/2016 el Trabajador remitió un correo a Demetrio trabajador de la Empresa y su superior, a las 18:36 exigiéndole una disculpa formal, por una falta de respeto. Demetrio contestó al Trabajador a las 18:39, dándose por reproducido el contenido de dichos correos obrantes al folio 174 de autos.

8º) El Trabajador no ostentaba en el momento del despido, ni tampoco con anterioridad, cargo de representación legal o sindical. (Resulta de la propia demanda).

9º) El demandante agotó sin éxito el preceptivo trámite de conciliación administrativa previa.

Tercer. Contra aquesta sentència la part actora va interposar un recurs de suplicació, que va formalitzar dins del termini. Es va donar trasllat a la part contrària i la part demandada Presspart Manufacturing, S.A el va impugnar. Es van elevar les actuacions a aquest Tribunal i es va formar aquest rotlle.

FONAMENTS DE DRET

PRIMER. Contra la sentència que desestima la demanda i declara procedent d'acomiadament del demandant, presenta recurs de suplicació la part actora, que ha estat impugnat per l'adversa.

Se centra l'objecte del litigi en la validesa de la prova de vídeo, on consta la gravació de les imatges del demandant que ha estat bàsica per a resoldre el fons del litigi, i també es discuteix l'acreditació de les causes de l'acomiadament disciplinari, que ha estat declarat procedent per la apreciació d'una falta molt greu de frau, deslleialtat o abús de confiança, d'acord amb la regulació del conveni col·lectiu d'aplicació (indústria química).

SEGON. El primer motiu del recurs, per la via de l' art. 193 a) de la Llei reguladora de la jurisdicció social, interessa la nul·litat d'actuacions, al legant la vulneració de l' article 90.2 de la LRJS, en relació amb els articles 18.1 i 4 i 24 de la CE. El recurs denuncia que s'ha valorat una prova de gravació d'imatges amb càmera oculta i a més una prova de detectiu, amb vulneració del dret a la intimitat i a la pròpia imatge protegida per l' art. 18.1 de la CE, així com el dret fonamental a la protecció de dades, regulat en l' art. 18.4 de la mateixa Carta Magna. El mateix recurs argumenta que pel cas que no procedís la nul·litat per aquest motiu a criteri de la Sala, articula un altre motiu de censura jurídica, per l'apartat 193 c) amb els mateixos fonaments.

L' article 90-2 de la LRJS prohibeix la admissió de proves que tinguin en el seu origen o que s'hagin obtingut, directa o indirectament, mitjançant procediments que suposin una violació de drets fonamentals o llibertats públiques, en referència a als compresos en la secció primera del capítol II de la CE, art. 15 a 29, així com el dret a la igualtat i no discriminació consagrat en l' art. 14 de la CE.

L' article 202 de la LRJS estableix que quan la revocació de la resolució d'instància es fundi en la infracció de normes o garanties del procediment que hagin generat indefensió, d'acord amb el que disposa la lletra a) de l'art. 193, la Sala, sense entrar en el fons de la qüestió, manarà reposar les actuacions a l'estat en que es trobaven en el moment de cometre's la infracció, i si aquesta s'hagués produït en el judici, en el moment del senyalament.

Aquesta disposició obligaria a examinar el motiu d'admissió de la prova, incorporant tota la argumentació que el recurrent aporta en el seu text, en referència a l'apartat tercer del recurs, inclosa, en que es denuncia la infracció de l' art. 18-1 i del 18-4 de la CE; infracció de l' art. 90-2 de la LRJS. La prova que es denuncia com haver estat obtinguda il·lícitament, és la gravació de les imatges del demandant, així com l'informe del detectiu privat, que va ser impugnada en l'acte del judici, estimada per la magistrada, havent-se formulat protesta pel lletrat del demandant. El motiu que valora la magistrada d'instància per admetre la prova era l'antecedent de sostracció d'un ordinador portàtil, actuació no imputada al treballador, però que podia justificar arrel d'aquest fet la instal·lació d'un servei extraordinari de prevenció i protecció dels objectes emmagatzemats a l'empresa.

Atès que la valoració de la justificació i proporcionalitat de la instal·lació de la càmera de vigilància secreta, actuació que efectivament limitava el dret a la intimitat (art. 18 CE), s'ha de fer tenint en compte els fets provats, i concretament que existien motius empresarials raonables que donessin lloc a la seva justificació, no es pot a priori determinar que l'admissió de la prova va vulnerar els drets fonamentals, doncs la seva necessitat de practicar-la també podia afectar al dret a la tutela judicial efectiva de la contrapart. Així doncs, sense admetre la infracció de l' art. 90-2 de la LRJS, en aquest motiu del recurs, s'examinarà la seva valoració, tal com està formulada la censura jurídica en l'apartat tercer a) del recurs del demandant.

TERCER. El segon bloc de motius del recurs, per la via de l' art. 193 b) de la Llei reguladora de la jurisdicció social, interessa, en quatre diferents apartats, la modificació dels fets provats que es diran.

S'ha de tenir present als dits efectes que conforme constant doctrina jurisprudencial per a que prosperi aquesta causa de suplicació, en base al caràcter extraordinari d'aquest recurs, és necessària la concurrència dels següents elements:

- a) l'existència d'un error en el jutgador en la valoració de la prova, de forma clara i palesa, no basat en conjectures o raonaments;
- b) que aquest error es basi en documents o perícies obrants en les actuacions que ho posin en evidència;
- c) que el recurrent assenyali els paràgrafs a modificar, tot proposant una redacció alternativa que concreti la seva pretensió revisora;
- d) que els resultats que es postulen, encara que es basin en els dits mitjans de prova, no quedin desvirtuats per altres proves practicades al llarg del judici, atès que en cas de contracció ha de prevaler el criteri del jutge d'instància, en tant que la llei li reserva la funció de valoració de les proves; i
- e) que les modificacions sol·licitades siguin rellevants i transcendents per a la resolució de les qüestions plantejades.

Partint dels esmentats criteris, es valora la redacció alternativa proposada:

1r.- Modificació del **fet provat primer**, demanant que s'incorpori un paràgraf nou, que digui que des del dia 28 de setembre de 2016 i fins a la data de l'acomiadament, per acord amb l'empresa, el demandant prestava els seus serveis en el torn de caps de setmana i festius en el horari de 18: 50 h. a les 7.00 hores.

Basa la pretensió revisora en els folis 172 de les actuacions, annex al contracte. Raona la transcendència tenint en compte que les sostraccions imputades al demandant van ser realitzades cap a les 20:14 del dia 25-03-2016, i 20:03 del dia 10-04-2016.

La revisió no tindria cap transcendència per a resoldre atès que la sostracció es realitza durant l'horari de treball del demandant, una altra cosa seria que s'hagués evidenciat en dies no laborables per l'actor. Per això no pot prosperar, doncs no tindria cap transcendència.

2.- Modificació del **fet provat segon**, al que interessa que s'addicioni que el dia 12 de maig de 2016 l'empresa va notificar a l'actor l'inici d'un expedient sumari, comunicació que consta als folis 164 i 167, i que el treballador va presentar plec de descàrrecs el dia 18-05-16, obrant al foli 99 de les actuacions, el contingut del qual es dona per reproduït. Proposa mantenir la referència a que en data 19-05-2016 es va notificar la carta d'acomiadament, foli 21 a 23 de les actuacions.

Es basa en els documents que cita en el relat alternatiu, i la transcendència d'incorporar l'expedient previ, s'argumenta a efectes de prescripció de les faltes.

Ja que podria tenir efectes i es proposa censura jurídica en relació a la prescripció de les faltes greus, deduïnt-se dels documents aportats, no contradits per cap altre element ni amb oposició de la part contrària, s'admet la addició del relat que es proposa.

3.- Modificació del **fet provat tercer**, en el sentit de suprimir part del mateix per error manifest en la valoració de la prova i per ser predeterminant de la decisió.

Concretament, proposa eliminar la referència a la sostracció d'un ordinador portàtil, indicant que no s'ha practicat cap prova al respecte, mantenint la resta del fet en relació a l'accés restringit a la Sala d'arxius.

Aquesta modificació no es pot atendre doncs la magistrada de instància explica que dedueix el fet de la desaparició d'un ordinador portàtil de la sala d'arxiu, de la testifical de Segismundo i de Juan Pablo. Ja que es tracta d'una prova que no es pot revisar en el recurs especial de suplicació, el text del fet provat s'ha de confirmar.

4.- Modificació del **fet provat sisè**, en el sentit de suprimir el primer paràgraf, per haver-se basat en la valoració d'una prova que s'ha obtingut, segons el recurs, amb vulneració dels drets fonamentals (art. 18 .1 i 4 CE) a la intimitat personal, a al pròpia imatge i a la protecció de les dades personals.

Ja que no es nega la valoració del contingut de la prova, per error manifest, en la valoració de la prova documental o pericial, sinó que es qüestiona la validesa de la prova de vídeo i de seguiment de detectius, la conclusió relativa a la valoració de la prova dependrà de si prospera la censura jurídica. Per tant en aquest apartat el recurs s'ha de desestimar.

QUART. El tercer bloc de motius del recurs, per la via de l' art. 193 c) de la LRJS, planteja dos apartats. En primer lloc, es denuncia la infracció de l' art. 18-1 i del 18-4 de la CE; infracció de l' art. 90-2 de la LRJS i art. 55.5 i 55.4 de l'Estatut dels Treballadors. Cita com a referències les sentències dels TTSSJJ de Madrid de 9-02-2015, Catalunya de 22-05-2015, 1-12-2016, que no poden fonamentar el recurs ja que no constitueixen jurisprudència (art. 1.6 CC).

La prova que es denuncia com haver estat obtinguda il·lícitament, és la gravació de les imatges del demandant, així com l'informe del detectiu privat, que va ser impugnada en l'acte del judici, estimada per la magistrada, havent-se formulat protesta pel lletrat del demandant.

S'ha de partir de què la jutjadora de instància, que ha admès aquesta prova de gravació de vídeo, tot i la oposició de la part actora, considera que la prova en la que s'ha basat l'acomiadament no s'extrau de les càmeres de vigilància, que protegeixen les instal·lacions (afecten als següents col·lectius: treballadors, clients i usuaris, proveïdors, representació legal i sol·licitants), que havien estat prèviament informades al Comitè, i què a l'empresa consten cartells indicant l'existència d'aquestes càmeres de vigilància (fet provat cinquè), sinó més precisament **de la càmera oculta que l'empresa va instal·lar arrel de detectar la sostracció d'un ordinador portàtil de la sala de l'arxiu en la que es troben diversos aparells informàtics, documents bancaris, aparells electrònics**. Aquesta sala té l'accés restringit, hi poden entrar, entre d'altres, el personal de manteniment, com el demandant (fet provat tercer).

El motiu que valora la magistrada de instància per avalar la instal·lació oculta de la càmera, sense informació prèvia a la representació dels treballadors, és el fet que va trobar a faltar un ordinador portàtil. I va contractar, pel mateix motiu, a un detectiu privat que la va instal·lar (fet provat quart).

La sentències del TC (STC 29/13 de 11-02-2013 i 3-3-2016) i del TS (7-06-2016 (RCUD 3233-14) i 31-01-2007 i 2-02-2007 (RCUD 3331-2015) en relació a la protecció del dret a la intimitat dels treballadors, valorant la instal·lació de càmeres de gravació d'imatges, raonen que el dret a la intimitat del treballadors limita l'ús de la informàtica quan es tracta de garantir l'honor i la intimitat personal i familiar dels ciutadans i el plè exercici dels seus drets a la imatge personal, vetant la intromissió que dins d'aquell àmbit es pugui realitzar contra la seva voluntat.

Però s'admet també que aquest dret fonamental no és absolut i pot ser excepcionat, quan la utilització de càmeres de videovigilància s'instalen per a finalitats disciplinàries, exigint informació prèvia (a la representació de personal o mitjançant avisos públics) o inclús, excepcionalment, quan existeixen indicis racionals de realització d'actes contraris a la bona fe contractual, i quan sigui l'únic mitjà probatori per acreditar la conducta del treballador. Així és el cas de les sentències del TS de 13-05-14, i les d'aquesta Sala de 22-05-2015 i 1-12-2015.

Tal com admet el mateix recurs de suplicació, el dret a la protecció de la intimitat, que limita la instal·lació de càmeres ocultes de gravació a les empreses, sense prèvia comunicació, només pot decaure si concorren els dos requisits de: existència d'indicis raonables de realització d'actes contraris a la bona fe contractual, i perquè sigui l'únic mitjà a l'abast de l'empresa per a provar la conducta. I com molt bé argumenta la magistrada del jutjat social, la mesura restrictiva del dret fonamental exigia que **superés un triple judici de idoneïtat, necessitat i proporcionalitat en sentit estricte**.

La qüestió del dret a la intimitat i a la protecció de dades del treballadora, ha estat tractada de manera més recent per la STC 39/2016, de 3 de març de 2016, en el recurs d'empara 7222-2013, que valora " *En el ámbito laboral el consentimiento del trabajador pasa, por tanto, como regla general a un segundo plano pues el consentimiento se entiende implícito en la relación negocial, siempre que el tratamiento de datos de carácter personal sea necesario para el mantenimiento y el cumplimiento del contrato firmado por las partes. (...) La dispensa del consentimiento se refiere, así, a los datos necesarios para el mantenimiento y cumplimiento de la relación laboral, lo que abarca, sin duda, las obligaciones derivadas del contrato de trabajo. Por ello un tratamiento de datos dirigido al control de la relación laboral debe entenderse amparado por la excepción citada, pues está dirigido al cumplimiento de la misma. Por el contrario, el consentimiento de los trabajadores afectados sí será necesario cuando el tratamiento de datos se utilice con finalidad ajena al cumplimiento del contrato.*"

Nega el recurs que es donessin els indicis justificants de la decisió de la instal·lació de l'aparell de gravació, tal com ha negat que hagués desaparegut un ordinador portàtil de la sala d'arxius. Però atès que no ha prosperat l'eliminació que proposava de la referència en el fet provat tercer, s'ha d'admetre que si existia la causa que avalava que l'empresa utilitzés un mitjà excepcional de vigilància, per a custodiar els béns mobles de l'arxiu i indagar l'autor de les sostraccions.

També nega el recurs, el segon requisit, és a dir, que fos l'únic mitjà probatori de l'empresa, encara que no diu qui altre mitjà es podia haver utilitzat per controlar la possibilitat de furts a la sala d'aparells electrònics, a la que s'admet que s'accedia de forma excepcional i només per personal autoritzat. Més endavant el recurs proposa que haurien estat possibles altres sistemes com l'establiment d'una porta especial amb entrada de tarja d'accés - que no solucionaria el problema - més un control més eficient de l'inventari. Les dues coses servirien en part com a elements preventius, però no permetrien tampoc controlar els autors dels possibles furts, un cop s'havien ja realitzat. Per tant, no es pot admetre la valoració de què no fos el mitjà més idoni per a dur a terme el control dels furts de material, un com s'havien adonat que aquesta era ja una realitat.

Per tant, no pot prosperar l'argumentació del recurs en el sentit que no es donessin els requisits per a poder donar validesa al mitjà excepcional de vigilància que s'havia implantat a l'empresa, encara que donés lloc a limitar el dret a la intimitat dels treballadors afectats per les possibles gravacions.

La mesura de l'empresa s'ha d'entendre que superava els judicis de idoneïtat, (quins altres mitjans de vigilància eren possibles, que fossin eficients i no enormement costosos); necessitat, ja que existia una prèvia sostracció, i també el de proporcionalitat, doncs no es tractava de gravacions de l'activitat quotidiana dels treballadors a l'empresa sinó únicament d'un accés restringit a certs treballadors i molt esporàdic i ocasional en un àmbit restringit d'accés. En conseqüència la afectació als drets fonamentals a la intimitat dels treballadors quedava restringida en les persones i el temps a una duració molt determinada, complint doncs els requisits jurisprudencials i la eficiència de la mesura. Així ho ha valorat correctament la magistrada del jutjat social i ha de ser desestimat el recurs.

CINQUÈ . El darrer motiu del recurs, per la via de l' art. 193 c) de la Llei reguladora de la jurisdicció social , al lega la infracció dels articles 61-4 i 60-4 , 63 b) i 64, del Conveni Col lectiu de les indústries químiques, això com dels articles 55.5 i 55. 4 de l'Estatut dels Treballadors.

En aquest punt el recurs es diu que no han quedat acreditades infraccions del demandant i s'interessa la declaració d'improcedència de la decisió extintiva.

En la carta d'acomiadament, es van imputar dues sancions: la primera, que es qualifica de falta molt greu, prevista en l' art. 61.4 del Conveni del Sector , que tipifica com a tal:

" El fraude, deslealdad o abuso de confianza en las gestiones encomendadas u el hurto o robo, tanto en la empresa como a los compañeros de Trabajo o a cualquier otra persona dentro de las dependencias de la empresa o durante el Trabajo en cualquier otro lugar " .

La segona impugnació, de falta greu, no ha de ser objecte d'aquest litigi, ja que la sanció adequada no seria l'extinció del contracte, i és indiferent si estava prescrita o no (tal com argumenta el recurs).

Nega el recurs que la conducta del demandant sigui enquadrable en el tipus relatat. Que l'actor era tècnic de manteniment i com a tal tenia autorització per accedir a la sala d'arxius, i de forma excepcional, a la sala del servidor que es troba en la mateixa; que la única conducta imputada és l'entrada en unes instal lacions de l'empresa a les que tenia permís per entrar-hi.

No es pot admetre tal argumentació quan el que resulta provat, fet sisè de la sentència, és:

- que el dia 25-03-2016, el demanant va accedir a la sala d'arxius sobre les 20:14, sense encendre el llum i utilitzant el telèfon mòbil per orientar-se dirigint la llum del mòbil a tota l'estança. Després d'això va procedir a encendre el llum i a examinar el material, sortint amb una caixa. En el registre de intervencions d'aquell dia, el treballador va fer constar que havia estat fent activitats de manteniment en un altre lloc de l'empresa.

- Novament el dia 10-04-2016, el demandant va tornar entrar a la sala de l'arxiu, a les 20:03, sense encendre inicialment el llum, utilitzant el mòbil i després de tancar-ser per dins va entrar a la sala del servidor informàtic situat dins de la sala d'arxiu, portar-se un sortit de cablejat, i també en el registre d'activitats va fer constar que havia treballat en un altre lloc de l'empresa.

Les conductes descrites van molt més enllà d'una simple entrada en unes instal lacions de l'empresa a les que tenia permís per entrar-hi. Es tracta d'una conducta d'ocultació, amb sostracció de béns (la caixa i cablejat) que poden tenir o no tenir efectes econòmics perjudicials notables (no s'han acreditat quins, no s'aporta l'inventari) però que, al marge del valor dels efectes apropiats, és evident que s'ha de considerar una vulneració greu de la bona fe contractual i abús de confiança, tal com es preveu en el conveni, ja que la finalitat de l'actuació no anava encaminada a portar a terme les actuacions pròpies de la seva categoria professional que justificaven l'entrada en la sala especial i menys de la forma "secretada" que s'ha fet palesa.

En conseqüència, el raonament de la sentència es considera, ajustat a dret, atès que la jurisprudència ha valorat reiteradament que quan es tracta de vulneració de la bona fe contractual, no és aplicable la doctrina gradualista, que permet en altres casos moderar la qualificació de la falta - sentències del TS de 27-12-1987 , 20-6-1988 , 29-11-1985 , 24-10- 1988 , 4-2-1991 - ja que un cop produïda, impedeix el reequilibri de les relacions empresari-treballador. Per tant, la sanció d'acomiadament per falta molt greu de defraudació de la bona fe contractual i deslleialtat, ha estat correctament valorada, d'acord amb l' art. 54-2-d) de l'Estatut dels Treballadors i 61.4 del Conveni del Sector , cosa que comporta la desestimació del recurs i confirmació íntegra de la sentència impugnada.

Atesos els preceptes legals citats i les demés disposicions de general i pertinent aplicació,

DECIDIM

Desestimar el recurs de suplicació interposat per Genaro contra la sentència dictada pel Jutjat Social 2 de Tarragona, en data 4 de maig de 2017 , en les actuacions número 465/2016, iniciades per demanda deduïda per la citada part actora contra l'empresa PRESSPART MANUFACTURING, S.A., EL FONS DE GARANTIA SALARIAL I EL MINISTERI FISCAL, en reclamació per acomiadament, i, en conseqüència, hem de confirmar i confirmem íntegrament la dita sentència, que desestimava la demanda i declarava la procedència de la decisió extintiva.

Notifiqueu aquesta resolució a les parts i a la Fiscalia del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i expediu-ne un testimoniatge que quedarà unit al rotlle. Incorporeu l'original al llibre de sentències corresponent.

Un cop sigui ferma la sentència caldrà remetre al Jutjat d'instància les seves actuacions ja que és l'òrgan judicial competent per executar-la.

Aquesta resolució no és ferma i es pot interposar en contra recurs de cassació per a la unificació de doctrina, davant la Sala Social del Tribunal Suprem. El dit recurs s'haurà de preparar mitjançant escrit amb signatura d'Advocat i adreçat a aquesta Sala, on s'haurà de presentar en el termini dels deu dies següents a la notificació, amb els requisits establerts a l' Art.221 de la Llei Reguladora de la Jurisdicció Social .

Així mateix, de conformitat amb allò disposat l'article 229 del text processal laboral, tothom que no ostenti la condició de treballador o drethavent o beneficiari del règim públic de la Seguretat Social, o no gaudeixi dels beneficis de justícia gratuïta legalment o administrativa reconeguts, o no es trobi exclòs pel que disposa l' article 229.4 de la Llei Reguladora de la Jurisdicció Social , consignarà com a dipòsit al moment de preparar el recurs de cassació per unificació de doctrina la quantitat de 600 euros en el compte de consignacions que la Sala té obert en el BANC SANTANDER, n° 0965 0000 66, afegint a continuació sis dígits. Els quatre primers són els corresponents al número de rotlle de suplicació i els altres dos els dos últims números de l'any del rotlle esmentat. Per tant, el compte consta de setze dígits.

La consignació de l'import de la condemna, d'acord amb el que disposa l' art. 230 de la Llei Reguladora de la Jurisdicció Social , quan així procedeixi, cal acreditar-la al temps de preparar el recurs en aquesta Secretaria i s'efectuarà en el compte de la Sala, amb el núm. 0965 0000 80, afegint a continuació sis dígits. Els quatre primers són els corresponents al número de rotlle de suplicació i els altres dos els dos últims números de l'any del rotlle esmentat. Per tant, el compte consta de setze dígits.

També és possible substituir la consignació en metàl·lic per l'assegurament de la condemna mitjançant un aval bancari emès per una entitat de crèdit. El document haurà de ser de duració indefinida i a pagar a primer requeriment.

Si el dipòsit o la consignació no és fan de forma presencial sinó mitjançant transferència bancària o per procediments telemàtics, a les dites operacions hauran de constar les següents dades:

El compte bancari al que es remetrà la quantitat és IBAN ES 55 0049 3569 920005001274. A la dada de "ordenant" caldrà indicar el nom de la persona física o jurídica que fa l'ingrés i el seu NIF o CIF. Com a "beneficiari" ha de constar la Sala Social del TSJ de Catalunya. Finalment, a "observacions o concepte de la transferència" cal introduir els 16 dígits que consten en els paràgrafs precedents respecte al dipòsit i la consignació fets de forma presencial.

Així ho pronunciem, ho manem i ho signem.

PUBLICACIÓ. Avui, la Magistrada ponent ha llegit i publicat la sentència. En dono fe.